

mand for, at der rejses kriminel Undersøgelse mod Privatbankens Ledelse. Jeg forstaaer jo nok nu, efter at jeg har bragt i Erfaring, hvad det var for en Komité, der var nedsat til at varetage de sjællandske Bønders Interesser, hvorfor de Herrer i Likvidationskomiteen ikke have haft Bud til Sparekassens gamle Tillidsmænd, alle de mange bedragne Mennesker. Hvorfor forhandlede man ikke med disse? Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister — jeg haaber, han kan svare derpaa —: Ere disse mange Tusinder bedragne Mennesker da fuldstændig afskaarne fra at gøre Erstatningskrav gældende mod Privatbanken, fordi de tre Herrer nu have ødelagt hele Sagen? Det ser jo saaledes ud, men saa meget mere Grund er der virkelig til at oplyse Befolkningen om, hvor Ansvarret for, hvad der her er sket, ligger.

Da jeg nu har Ordet og er kommen ind paa Banksvindelen og Korruptionen osv., kunde jeg have Lyst til — jeg havde egentlig tænkt mig at gøre det i Gaar i en kort Bemærkning — at sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen). Han fremstillede os Socialdemokrater og Radikale som Folk, der med Hensyn til Statsstyrelsen kun havde eet Motto: Lad rulle, Marie! Det er højt mærkværdigt, at det ærede Medlem har været tavs efter den Forhandling, der har fundet Sted de sidste Par Dage her i Salen om en Sag, som netop angaar dette: at lade Pengene rulle. Jeg tænker her paa den Pensionshistorie, der angaar det ærede Medlems meget nære Meningsfælle, det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup). Der synes jeg, var der Grund for det ærede Medlem til at træde frem og udraabe sit indignerede: Lad rulle, Marie! — det Ord, han mener saa passende kan anvendes paa os. Men der mærkede man ingen Forargelse hos det ærede Medlem. Min ærede Partifælle, det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), har fuldstændig Ret i den Fremstilling, han for kort Tid siden gav af det ærede Medlems Politik.

R. Andersen: Som jeg allerede en Gang har sagt, kunde jeg ikke vide noget med Hensyn til Afstemningen, før denne faldt — det er en Erfaring, som det ærede Medlem sikkert har gjort mange Gange —, og jeg skal derfor lade det ærede Medlem ganske have den Paastand for sig selv, som han paa ny har fremsat, at jeg

kunde vide noget forinden. Men for øvrigt, selv om jeg havde vidst noget, vilde det, som jeg allerede har sagt, ikke have forandret selve Situationen. Saa spurgte det ærede Medlem, om jeg ikke havde Mistanke til de to andre Herrer, og han ledsagede det med nogle Beskyldninger, hvori han sigtede dem, kunde jeg vel fristes til at sige, for at være uærlige Mænd. Nej, jeg havde ikke Mistanke om, at det var uærlige Mænd, jeg sad sammen med i Kommissionen, og jeg har heller ikke endnu faaet Bevis for, at det er uærlige Mænd. Jeg har faaet Bevis for, at de saa helt anderledes paa Sagen end jeg. Vi saa meget forskelligt paa den, idet jeg har hævdet, hvad jeg vilde, og de, hvad der foreligger Kendsgerninger om, hvad de vilde med Hensyn til Privatbanken. Men at det var ud fra en uærlig Hensigt, nej, det har jeg ikke Lov til at sige, og det har jeg ikke Lov til at tænke. Det ærede Medlem gør Højesteretssagfører Arntzen til juridisk Konsulent for Privatbanken. Det ved jeg ikke noget om. (*Andreassen:* For Frederiksberg Sporvejs-selskab!) Det har jeg ikke hørt noget om, men derfor kunde han vel nok være en ærlig Mand.

Derefter kom det ærede Medlem med den Paastand, at nu kunde Likvidationskomiteen sidde ganske gemytligt og more sig en halv Snes Aar for de Penge, som Privatbanken har givet som en Drikkeskilling. Jeg troede, det ærede Medlem som Medlem af Udvalget, der i sin Tid behandlede Sagen, vidste — det staaer ganske vist ikke i Loven —, at vi Kommissærer gøre Arbejdet ganske gratis, vi faa ingen som helst Betaling for det. Det er vistnok noget, der ingen Sinde før er sket i Danmark, at Kommissærer have behandlet den Slags Sager gratis. Men det var i hvert Fald et Vilkaar for os. At sidde en halv Snes Aar og være Genstand for den Slags Angreb, som man kan faa fra det ærede Medlem, og som han vel vil søge at faa andre til at være medvirkende til, synes jeg maa være en meget tvivlsom Fornøjelse, og jeg tænker, at det ærede Medlem vanskelig vilde have gjort et lignende Stykke Arbejde gratis. Men saa skulde han heller ikke have skældt os ud, fordi vi gøre det. I øvrigt skal jeg ikke indlade mig paa videre Trætte med det ærede Medlem angaaende de Spørgsmaal, han fremdrog.

Konseilspræsidenten (Zahle): Jeg skal blot i Anledning af den Forespørgsel, det